

Dato 30.09.13	Elevkode 11632	Kjønn: jente gutt	Det første språket du lærte: norsk annet	7
------------------	-------------------	----------------------	---	---

Gykræjnen

Jeg heter Sandy og er 12 år, jeg har
brunt hår og blåe øyne. Mamma og pappa
har blitt ferdig med å pakke, men ikke
lene, lillesøstra mi må absolutt ha med
dukkene! Hun kom inn på stua med full
koffert. - Er alle ferdige med å pakke?
spurte pappa. - Ja! Ropet jeg irritert. - Kan
vi dra nå?
Vi gikk ut døra, jeg satte meg i
baksete på Audien. Motoren brølte og vi begynte
å kjøre, det lille hvite huset forsvant bak
trærne, jeg kan aldri til å se det igjen.
Vi brukte en halvtime på å
kjøre til Vørnes. Vi parkerte bilen og

1632

gikk	inn på flyplassen. Det var et fly som
hengte	fra taket og mange bagasjedroper. Pappa
løftet	bagasjen på den. Etterpå gikk vi til
valgene	og de sjekket håndbagasjen vår.
	Så gikk vi mot flyet, jeg
var	forneymd, fordi jeg hadde fått en
kjempe	stor mentos. - Fly 17 som går
til	Alicante går om 10 minutter. Så en
dame	i høytaleren. Vi gikk inn i flyet,
og	jeg fikk plass nummer 13, var
ikke	13 fjernet fra flysetene? Men
jeg	beskymret meg ikke, jeg tror
ikke	på lykke og ulykke! Så sovnet
jeg.	Etter 2 timer våknet jeg av noe
bråk,	det var et bang! Jeg så ut
av	vinduet, motoren brenner! Jeg
ble	livredd og det lukter røyk, mange
har	fått panikk. De skriker og hylar,
noen	roper: - Vi kommer til å dø!

1632

Jeg så på mamma, hun hadde
besvint, akkurat nå! Så så jeg etter
pappa, han var ikke her. Og Lene var
også borte! - Mamma! Rapte jeg.
- Mamma! - Mamma! Brølte jeg.
Havet kom nærmere. Jeg ble kvalm,
hele verden snurret rundt. Sas flyet
for som et lyn ned mot havet. Jeg
tok på meg redningsvest og festet
setebeltet, jeg tok på mamma redningsvest
også, og festet beltet hennes. En
alarm gikk og et rødt lys begynte å
blinke, det var et minutt igjen før
vi traff havet. Jeg klemte mamma
og gråt på skulderen hennes. - Vi
kommer til å dø! Sa jeg og hikstet. Det
var 10 sekunder igjen. 10, 9, 8,
7, 6, 5, 4, 2, 1, 0... flyet brakk
i to, jeg så at mamma var borte

1632

for alltid. Jeg gråt og hylte, men
jeg måtte dra, jeg så en liten øy
jeg kunne svømme til. Jeg begynte
å svømme men vannet var iskaldt!

En gutt på min alder hadde også
overlevd, alle de andre var borte,
sønn som mamma. Jeg var snart
fremme, bare 100m til! Jeg kjente
den myke sanden under føttene.

Og jeg begynte å gå, jeg skal
finne en by! Jeg gikk gjennom
skoger og vann, gjennom ørken og sand.
Etter noen dager fant jeg en landsby.
Jeg ble så glad! Det siste stykket
sprang jeg, det var en flyplass der
og! Ja! Ja! Ja!... Men det
var ingen her, jeg gikk mot
flyplassen, det sto et lite fly der.
Jeg måtte fly det selv!

1632

Jeg åpnet døra til flyet og satte meg inn. Jeg fant en braksanvisning og leste den. Det er ikke så vanskelig tenkte jeg, jeg begynte å kjøre på rullebanen og flyet letet. Flyet kom høyere og høyere, men jeg ville ikke høyere enn over skyene. Himelen var blå og sola skinte. - Dette er ikke så vanskelig! Sa jeg fornøyd. Etter 2 timer så jeg flyplassen i trondheim. Men hvordan lander jeg? Jeg siktet meg forsiktig inn mot rullebanen, det går for fort. Jeg lander med et brak! Motoren ble ødelagt og ene hjulet sikket. Flyet veltet, og jeg besvimte.

1632

Jeg våknet i en seng på et sykehus. Foran meg sto Lene og pappa! - Hvordan overlevde dere? Spurte jeg. - Det tar vi etter på, sov nå! Så pappa og smilte. Så sovnet jeg.